

Драгослав Видовић

ПРЕПЕВ ПЕНЕ

На пола пута страсне трасе
глас ти се сажме, спласне — блажен.
Време се распе низ таласе.
Мазно се плазе празне плаже.

Јежиш се од те слане фразе.
Исувише се слатко слаже.
Ал откуд ове љуте бразде?
Ко, према томе, овде лаже?

У реду — кажеш — нек остане.
Препеве пене слушаш бајне.
Плене те — чак си био занет —
али, пре него што одахнеш,

пренеш се одмах — и одмахнеш,
па преко пола пусте стране:

постављаш замке расклимане
() () () () () ()
извлачиш знаке изре(ч)цкане
_ , - ; ; _ " . ; _ " . ; - ; ; _ . ,
разматраш правце прокоцкане
□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

на брусини сламке изгрицкане
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
јуриш на куле укле(т)сане
oooooooooooooooooooo
и тако даље — без предаје

ЦАРЕВО СТАРО ОДЕЛО

Дан се у вечност сели. Вече стиже из лова.
На штитовима свелим — свилене бубе слова.

Пузе, преплићу нити: стих се за стихом пара.
У ничијој орбити. Азбука пуна квара.

Ветар охоло дува. Цвеће побожно трепће.
Окапава крај ува — реч коју нико неће.

Лишће принудно шушти. Трава натрашке расте.
Наслови вире пусти. Песме су већ зарасле.

Преконавам их, ето. Вадим бесплодно семе.
Прође још једно лето. Ни трага од поеме.

Још уходим је (ухом) — уво глуво доба.
Царево старо рухо. Ко зна која већ проба.

Са руба строптоара — гутач ватре ме гледа.
Месец, протува стара. Сав слеђен — ал се не да.

Изгледа да се чуди: откуд ја опет овде.
Већ рујна зора руди. Још једна Ода оде.

ЕВОЛУЦИЈА

Ево кажем: „ево”.
То јест: „ево — ништа”.
То јест: „мора се”.
Кад се нешто мора — онда се и сме.
У томе је чар.
Тада неизбежно — ништа бива све.
И даје се на дар.
О како је моћно што се може рећи:
„ево ништа”, бар.

Тако. Е а сада — пређимо на ствар.
Желите да... Знам. Сређено ће бити.

Срећа је уз вас. Већ колико данас
Бог ће уплатити. Разуме се, да.
Тренутак — шта: „ах“?
Главу доле само! Притајите дах,
сачекајте знак — на право у прах.
Јурните ко стрела — са душом, без тела,
у гrotло тишине.
Сад се један цврчак још чује: тик-так.
Затим: не-не-не.
Ето, све је ту.
Подигните чашу. Замишљену. Пуну.
Нек иде у круг.

ВИЗ(АНТ)ИЈА

Историја рије — ко шкртица стара.
Преорава машту, стаклену, до песка.
Притом смерно везе — на два календара.
Урамљена Римом — зуре грчка фреска.

Гледам је у очи. Да је тетовирам?
Осмехом је боцкам — она ни да трепне.
Још пуца и небо, сунце експлодира:
избацује јаву, најчистије време.

Ослушкује, ћути — маслине се грче.
Слежу се даљине, стежу серпентине.
Анђели без крила слећу јој на срце:
слушна неутешну песму Прозерпине.

ДЕМО(РТ)БИЛИЗАЦИЈА

Откопчај кошуљу фину,
што ти се шуња уз врат.
Отреси ту па(м)учину —
и крени најзад. У рат.

Пред линијом стани. Пљуни,
дигни руку. То јест — обе.
Чекај да груну плотуни.
И падни полако — робе!

Зашто се нећкаш, нећаче?
Од Бога благослов тражиш?
Не прекидај га — док плаче.
Полази! Чега се плашиш?

Зар „Смрти”? Сине Бруте!
Баш си б(р)у(т)квалан јако.
Добро — нека ти буде.
Слободан си. За кратко!

Врати се пукој песми.
Навуци наслов. Спавај.
Мртав си. Јеси, јеси.
Ал не обавештавај.